

teresse deraf. Hvorledes Forholdet nu er mellem By og Land med Hensyn til Omkostningerne ved og Udbringelsen af Brevene, det kan og vil jeg i dette Dieblif ikke gjøre Rede for: det kan jo være en ret interessant statistisk Opgave, men jeg tror, at vi maa holde os borte fra den i dette Dieblif. Jeg vil kun sige en Ting, at, naar det ærede Medlem fremhævede Bekosteligheden for Landet lige overfor Bekosteligheden i Kjøbstæderne og Kjøbenhavn og udtalte, at den første var i overordentlig Grad betydeligere end i Kjøbenhavn, saa er Postbesørgelsen i det Hele taget ogsaa ganske anderledes i Kjøbenhavn end paa Landet, thi medens Brevene i Kjøbenhavn blive omdelte 7 Gange om Dagen, saa vide vi jo, hvor langt man er fra at opnaa dette paa Landet, og at ogsaa Kjøbstæderne staa tilbage i saa Henseende. Jeg siger ikke dette for dermed at ville betegne, at det ikke er rigtigt, at den hyppigere Postbæring finder Sted der, hvor det er af den største Betydning, men jeg tror nok, at den Sammenligning, den Sammenstilling af Betaling for og Benyttelse af Posten, som det ærede Medlem gjorde imellem Landet og Kjøbstæderne og Kjøbenhavn, var en lille Smule farvet.

Jeg vil nu vende mig til det Spørgsmaal, som egentlig talt under denne Forhandling og ogsaa i Udvalget forekommer mig at have havt den største Betydning og have taget den største Tid og de mest indgaaende Overveielser, endssjøndt jeg paa den anden Side maa sige, at jeg nok tror, man har tillagt den hele Sag en Betydning, som den i Virkeligheden ikke har. Jeg maa da vende mig til den ærede Ordfører, i dette Tilfælde for sin egen Sag, ikke for det samlede Udvalg, og jeg vil da sige, at hans Fortolkning af Postlovens § 17 ikke forekommer mig at være korrekt. I Postlovens § 17 hedder det, at Postvæsenet er pligtigt til at erstatte en Postforsendelse, saa længe som den er i Postvæsenets Værg. Det er en naturlig Sætning, som jeg synes, man meget let maatte kunne tiltræde, og som burde tiltrædes paa Grund af sin Simpelhed og Forstaaelighed, naar ikke der er væsentlige Grunde, som tale derimod. Denne Sætning har imidlertid faaet en Forklaring, som har givet Anledning til en, efter min Mening, Misforstaaelse fra den ærede Ordførers Side, idet der nemlig tilføies, at en Postforsendelse er i Postvæsenets Værg fra dens Indlevering, og indtil den bliver afleveret paa rette Sted, og „paa rette Sted“ betragter saa den ærede Ordfører som lig med: til Adressaten. Det rette Sted er imidlertid for udenlandske Postforsendelses Bedkom-

mende det Sted, hvor Danmark udveksler sin Post med Udlandet; der er det rette Sted i dette Tilfælde. Med Hensyn til den givne Regel for Erstatningspligten for de indenlandske Postforsendelser er der ingen Uenighed imellem os, men da denne Regel ogsaa kommer til at gjælde for Forsendelser til Udlandet i dette Tilfælde, da Regjeringen ikke har benyttet den givne Udgang til selv at give Regler for Postforsendelser til Udlandet, er det magtpaaliggende, at den ikke misforstaaes. Jeg anser det nu for en Misforstaaelse, naar det ærede Medlem mener, at det bestaaende Forhold har været det, at man har havt Forpligtelse til at indstaa for og været ansvarlig til at give Erstatning for Postforsendelser, der gaa ud over Landets Grændser og saa tabes. Naar det ærede Medlem siger, at det er en Forringelse af den Ansvarlighed, som Postvæsenet har havt lige overfor Publikum til Dato, finder jeg heller ikke, at det er fuldkommen rigtigt; thi hvorledes han nu end vil fortolke § 17, staa der jo dog i § 29 med rene og klare Ord, at for saadanne Forsendelses Bedkommende, som gaa til Færøerne, Sjøland, Grønland, Vestindien eller Udlandet, er Regjeringen bemyndiget til selv at fastsætte de Regler, der bør komme til Anvendelse for disse. Jeg kan, som sagt, derfor paa ingen Maade tiltræde den ærede Ordførers Mening, at det skulde være utvivlsomt, at de nu bestaaende Forhold vare de, som han har angivet her, eller at Meningen af § 17 utvivlsomt maatte lede til en saadan Fortolkning. Dertil kommer imidlertid ogsaa, at Postbestyrelsen med fuldkommen Paalidelighed forsikrer, at den baade nu fortolker og altid har fortolket Bestemmelserne saaledes, som af mig angivet, og at det i Udlandet bliver fortolket paa den af os bestemte Maade i Overensstemmelse med de specielle Konventioner, der eksistere imellem de Lande, som staa i nærmest Postforbindelse med hverandre. Man kunde nu spørge: Hvad er da Meningen med den Udtalelse i den almindelige Postkonvention i Paris 1879, hvori det hedder, at det Poststed, hvorfra Postforsendelsen er udgaaet, er pligtigt til at udbetale den Paagjældende Erstatningen? Ja, man maa ikke tro, at Meningen hermed er den, at man uden videre, naar det er bevist, at den paagjældende Sendelse er blevet borte, er pligtigt til at udbetale Erstatning. Nei, Meningen er den, at det er det Postvæsen, hvorfra Forsendelsen er udgaaet, som skal være den Paagjældende behjælpelig, skal udbetale ham Erstatningen, naar denne faas. Der staaar udtrykkelig i Postkonventionens § 11, at Erstatningens Udredelse skal finde Sted snarest muligt, senest inden eet